

Arnhem, 11 december 2022

Lieve Voetbalfan,

Alles gaat voorbij.

De Japanse kers in de achtertuin, bijvoorbeeld, is al haar blad al kwijt.

In de kale kruin wacht een houtduif
tot een trio koolmezen klaar is bij de voedersilo,
om de gemorste zaadjes van de grond te pikken.

Ondertussen wordt de houtduif door een witte kat beloerd.

Mijn tuin is een wildernis vol jagers en verzamelaars
waar ik de verlichting kom brengen.

De kerstverlichting, om precies te zijn, maar goed,
ook Descartes moest ergens beginnen, denk ik.

Want alles heeft een begin, lieve voetbalfan,
zoals alles ook een eind heeft.

Ik werd deze week geïnterviewd door een landelijke krant
en toen me de tekst van het gesprek werd voorgelegd
om eventuele feitelijke onwaarheden te corrigeren
zag ik dat er tien jaar van mijn leeftijd was afgehaald.

Ik heb deze feitelijke onwaarheid niet gecorrigeerd.

Ik hou mezelf voor dat dit verzwijgen voortkwam uit een behoefte aan mythevorming;
want hoe meer verhalen concurreren om de waarheid, hoe meer mythe zich vormt.

Maar ik sluit niet uit dat dit zwijgen uit een vreemde vorm van ijdelheid was.
Alsof ik dacht dat wanneer ik tien jaar jonger in de krant stond,
mijn lijf zich ook tien jaar jonger om mijn botten zou draperen.

We houden onszelf graag voor de gek.

Ja, waar de Japanse kers straks weer een voorjaar heeft,
vol kittens en kuikens, waarin ze met roze bloesem
en frisgroen blad uitbarst in een nieuwe start,
is mijn enige optie tot verjonging
een onoplettende eindredacteur, een tikfout in de krant.

Maar, als mijn jeugdige energie en frisse voorkomen
de mensheid doen geloven dat ik iets dichterbij mijn jeugd sta
dan het knerpen van mijn gewrichten bij het opstaan doet vermoeden,
wie ben ik dan die illusie met een waarheid stuk te slaan?

Alsof de mensheid zit te wachten op de waarheid!

Nee toch? Lieve voetbalfan?

De waarheid zit ons alleen maar in de weg.

Behalve misschien de waarheid, dat er altijd een nieuw begin zal zijn.